

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. D. Magistri Petri Lombardi Novariensis Episcopi
Parisiensis. Sententiarvm Libri IV. quibus vniuersæ
Theologiæ summa continetur**

Petrus <Lombardus>

Mogvntiæ, 1632

Quomodo proprietates possunt esse in natura Dei, nec eam de terminent.

H. I. K

urn:nbn:de:hbz:466:1-38829

determinat personam, vt hac proprietate hypostasis sit generans, & illa alia hypostasis sit genita & ita nō idē generat, & generatur, sed alter alterū. *Quæritur quomodo proprietates possunt esse in natura, vt tamen eam non determinent.*

SED forte quæres cum hæ proprietates nō possunt esse in personis quin ea determinent, quomodo in diuina essentia esse possint, ita vt non eam determinent? Respondeo tibi & hic cum Hilario Ego nescio, non requiro, sed consolabor me tamē: archangeli nesciūt, angeli nō audiērūt, sectula non tenēt, Propheta non sensit, Apostolus non interrogauit, filius ipse nō edidit. Cesset ergo doctor querelarum: non putet homo sua intelligentia generationis Sacramentum posse consequi. Absolute tamen intelligendus est pater & filius & spir. S. Stat in hoc fine intelligentia verborum. Est filius à patre, qui est vnigenitus ab ingenito, progenies à parēte, vnus ab vno: nō natura Deitatis alia & alia, quia ambo vnū. Hoc credēdo incipere percurrere, perliste: etsi nō peruenturum: sciam, tamen gratulabor profecturum: Qui enim pie infinita prosequitur, etsi non contingat, aliquando tamē proficiet prodeundo. Sed nē te inseras in illud secretum & arcanum inopinabilis natiuitatis, ne te immergas, summam intelligentiæ comprehendere præsumens: sed intellige incomprehensibilia esse. His aliisque multis euidenter ostenditur nobis, nullatenus licere maiestatem perscrutari: ius ponere potestati, modum circumscribere infinito.

Quibus autoritatibus opinionem suam, scilicet quod proprietas patris vel filii non sit Deus, munitant.

VERVNTAMEN nondum desistunt impatientiæ spiritu agitati, sed opinionē suā etiā sanctorū auctoritatib⁹ munire conātur: quib⁹ ostēdere volunt proprietatem qua pater est pater, & proprietatem

Hilar. 2. lib. de Trin. nō lōge à principio.

Ibidem inferius.

Ibid. paulo superius.

Ibidē paulo superius.

tatem qua filius est filius, non esse Deum: ad hoc inducentes verba Aug. super illum locum Psal. Et nō est substantia, ita dicentis: Deus enim quędam substantia est. Vnde etiam in fide Catholica sic edificamur, vt dicamus patrem & filium & spiritū S. vnus est substantia. Quid est vnus substantia? Quicquid est pater q̄ De⁹ est, hoc est filius, hoc est spiritus S. Cum autem pater est, non illud est, quod vel quo est. Pater enim non ad se, sed ad filium dicitur: ad se autem, Deus dicitur. Eo igitur quod vel quo Deus est, substantia est. Et quia eiusdē substantię est filius, proculdubio filius est De⁹. At vero quod pater est, quia non substantia est, sed refertur ad filium, non sic dicimus filium patrem esse, sicut dicimus filium Deum esse. Ex his verbis significari dicunt, quod proprietas patris vel proprietas filii non sit Deus, vel essentia diuina. Cum enim dicit, eo quod Deus est, substantia est: sed quod pater est, substantia non est: aperte inquit ostendi id esse substantiam, quo Deus est, id vero quo pater est, non esse substantiam. Item cum ait: Pater nō illud est quod est, ostendit eum non esse patrem eo quod substantia est. Non enim simpliciter dixit, pater non est illud q̄ est: sed ait, cum pater est, nō est illud quod est, significās quo pater est, non esse illud quo est, i. essentiā. Hęc illi ita exponētes, sua cōmēta simplicib⁹ & incautis veravideri faciūt. Nos autē aliter fore ista intelligēda dicim⁹. Dicens. n. eo q̄ De⁹ est, substantia est: sed quod pater est, substantia nō est. hoc intelligi voluit, quia essentia De⁹ est, & Deitate substantia est. Eo. n. substantia est, quo Deus est: & econuersō, cuius ea est Deitas quę est substantia, & substantia quę Deitas: sed quod pater est, non est substantia, id est, non quo pater est, eo substantia est, quia proprietate generatiōis pater est, qua substantia nō est. Ipsā tamē proprietatē substantiā esse nō negauit. Ita etiā

*August. ad
versum 2.
Infixus s̄
in limo.*

*Quod aliter
intelligenda
sunt illa
verba quę
dicant.*

illud intelligendum est quod ait: Cum pater est, non illud est quod est: id est, nō illo pater est, quod vel quo ipse est, id est, essentia, vel notione.

Aliis etiam verbis Augustini vtuntur vt asserant quod dicunt, scilicet proprietates personarum non esse Dei substantiam.

Item illis verbis August. vehementer insistant superius positus, scilicet quod verbum secundum quod sapientia est & essentia, hoc est, quod pater secundum quod verbum, non hoc est quod pater. Si, inquiunt, verbum non est hoc quod pater secundum hoc quod est verbum: id ergo quo verbum est, non est illud quod pater est, proprietate ergo qua verbum est, non est quod pater est, non est igitur diuina essentia. Ad quod dicimus, quia licet secundum quod verbum, non sit hoc quod pater est, ea tamen proprietate qua verbum est, est id quod pater est, id est, diuina essentia, sed non est hypostasis patris.

Responsio.

OPINIO QVORVNDAM, NON IDEM esse personam & essentiam vel naturam dicentium, & eandem essentiam non posse esse patrem, & filium & spiritum sanctum.

DISTINCT. XXXIV.

Predictis autem adiiciendum est, quod quidam peruersi sensus homines in tantam profuerunt insaniam, vt dicerent non idem esse naturam Dei & personam siue hypostasim: dicentes eandem essentiam non posse esse patrem & filium sine personarum cōfusione. Si enim, inquiunt, ea essentia quæ pater est, est fili⁹, idem sibi pater est & filius. Si hanc rem dicis esse patrem, aliam quare quam dicas esse filiū. Si vero aliā nō quæsieris, sed eādē dixeris, idē genuit & genit⁹ est. Propter hæc & huiusmodi, inter naturam & personam diuidunt, ita vt nō recipiāt vnā Deitatis naturā & simplicē esse